

Rapport – VM Musto Skiff 2019

Geir Tufteland har bedt meg om å skrive en rapport fra min deltakelse under VM i Musto Skiff i Medemblik, Nederland.

Musto Skiff er en enmanns seiljolle i «High Performance» klassen som har et storseil og gennaker. Den kan være krevende å seile og har fartsfartspotensiale under regatta på opp mot 20 knop. Det er 4 slike båter i Norge, og alle befinner seg i Kristiansand. Båtene produseres av Ovington Boats Ltd i Storbritannia, som også blant annet også produserer OL klassen 49er og 29er. Det er produsert i underkant av 550 båter, og båten seiles i hovedsak i Europa og Australia.

Jeg deltok under VM i Palma i 2017, og ønsket å prøve meg på nytt nå i 2019. Klassen har et svært høyt internasjonalt nivå, med både profesjonelle seilere og amatører. Mange av seilerne har deltatt i VM/EM/OL i andre klasser og flere har tatt medaljer i slike klasser. Nederlenderen som slo meg på målstreken har tidligere kvalifisert seg til OL i 49er, og har vært landslagstrener for mange av lagene som senere har fått topp tre plasseringer i OL/VM. Det er gøy å få lov til møte slike personer både på regattabanen og utenfor!

Motivasjonen min er å seile for å ha det gøy, og ambisjonsnivået har vært å prøve å komme blant de 50 beste. Flere har nok ment at det var et litt hårete mål, noe som viste seg å være riktig.

Det krever mye forberedelser å delta i et VM, og vinteren og våren har gått med til mye fysisk trening i form av løping, roing og styrke – i tillegg til mange timer på sjøen. Å seile Musto Skiff kan sammenlignes litt med å ta en (litt rolig) løpetur, og dersom man ikke er i form er man ganske sliten etter en time på fjorden. Når vi seiler regatta er vi normalt ute i 4-6 timer og det krever god kondisjon og utholdenhet. Når man begynner å bli sliten begynner man å gjøre feil.

I år var vi to båter fra Norge som deltok – Geir Odmar Heldal fra CSF og jeg. Geir Odmar har seilt denne klassen i 13 år, mens jeg startet for 4 år siden med jolleseiling. Vi har trent mye sammen og også deltatt sammen i regattaer i Tyskland tidligere. Jeg har aldri slått Geir Odmar i noen regatta tidligere, men vi har ofte kommet ut med samme poengsum når vi har seilt lokalt her hjemme. Det var derfor et mål for meg å klare å slå ham i VM. Jeg visste det ville bli vanskelig fordi han har mye mer regattatrening enn meg både i denne klassen og andre klasser.

I juni reiste vi til Kieler Woche for å seile Tysk mesterskap, og som da også var en del av Europa cuppen. Dette var vår oppkjøring til VM for å «prikke inn» formen. For meg ble Kieler Woche en gigantisk skuffelse. Jeg ble stresset under press og gjorde mye tekniske feil. I denne båten betyr det i praksis kullseiling – og jeg gjorde mye av det under forhold jeg ellers behersker ganske bra. Med andre ord fungerte ikke det mentale under press og jeg vurderte da å trekke meg fra VM. Jeg hadde det ikke gøy ute på banen, og da var hovedpoenget med å seile regatta borte.

Etter Kieler Woche satt vi båtene igjen utenfor Hamburg og reiste hjem igjen til Kristiansand. Jeg kontaktet i mellomtiden en trener som var spesialist på mentale forhold under konkurranse og fikk en time hos ham. Han hjalp meg med noen verktøy for å håndtere det mentale under regatta, og jeg valgte å reise ned.

Gry tidlig fredag uken etter Kielerwoche dro Geir Odmar og jeg igjen nedover i Europa, plukket opp båtene og kjørte til Medemblik i Nederland. Vi hadde leid et lite hus og hadde fremleid ett av rommene til britten Peter Greenhalgh. Det viste seg at han var profesjonell seiler, som til vanlig seiler CG 32 katamaran i Extreme Sailing Series for Oman Air. Et artig bekjentskap og han ble til slutt ble nr. 10 i VM.

Medemblik ligger ikke langt fra Amsterdam på innsiden av dikene. Før jeg kom dit trodde jeg dette var som en liten innsjø, men tok jeg feil. Området var digert og med store seilskip som seilte «cruise» med turister på innsiden av dikene. Det var grunt, bare 4-6 meter ned til gjørmebunn og ferskvann. Det betød at dersom man kullseilte, satt masten seg fast i bunnen - og den kunne lett brette. Allerede etter VMs første dag var Ovington tom for master i servicebilen.

Båtene ble rigget og innveid og vi rakk å delta på «prøve VM» allerede lørdag ettermiddag. Det var 73 båter som stilte til start. Jeg kom inn som nr. 44, med plasseringene 35 og 54. Geir Odmar var lengre nede på listen og resultatet var i samsvar med det målet jeg hadde satt meg på forhånd. Det mentale fungerte bra, og jeg var optimistisk før første start.

Mandag braket det løs. Det var 113 båter som skulle start, men bare 93 som møtte. Det var et stort felt – jeg har aldri seilt med så mange båter på startstreken før. Det var mye vind, krappe bølger og litt av de samme forholdene som vi hadde i Kiel. Linja var lang, men satt med midtmerke. Det var likevel vanskelig å se hva som var favorisert side – og før første start var det lett kaotisk på linjen med mange nervøse og stressede seilere. Det ble en generelt tilbakekall, og neste start med U flagg.

Så skjedde det mye. Storseilfallet hoppet av og falt ned på 5 minutter skuddet. Jeg fikk ordnet dette, men kullseilte mens jeg holdt på. På 1 minutt skuddet fikk jeg rettet båten – men var allerede håpløst sent ute. Når starten gikk, røyk spleisen på kappen til storseilskjøtet. Verst mulig start.

Jeg valgte likevel å starte selv om jeg var håpløst langt bak og med et skjøte som i liten grad kunne brukes. Feltet gikk høyre, mens jeg gikk venstre for å få fri vind. Det viste seg å være et godt valg – og på toppmerket var jeg omkring 25. Det blåste bra, men jeg valgte å gå for spinnaker etter spredmerket på tross av at jeg ikke kunne slippe ut storseilet. Det endte med en pitchpole inn i en bølge og fikk min første svømmetur. Skjøtet skapte også problemer med å komme gjennom gaten etter første lens fordi jeg ikke kunne gå platt lens. Totalt endte jeg som nr. 62, noe som etter forholdene var bra.

Før neste start fikk jeg hjelp til å få av kappen på skjøtet, slik at jeg bare seilte med dynema kjerne. Den er glatt, men det fungerte. Ble nr. 40 på heat 2. Vinden tok seg opp på heat 3 og de målte 28 knop i masta på startbåten. Det er mye vind for en Musto Skiff. Jeg fikk en unødvendig kullseiling på ned mot mål og satt masta fast i bunnen. Jeg endte da litt skuffet som nr. 50 i siste heat, men syntes likevel det lovet godt i forhold til målet mitt. Etter dag 1 var jeg nr. 46.

Jeg seilte med «sommervåt drakten» første dag, men på siste heat frøs jeg så mye at jeg byttet til vinterdrakten resten av dagene. Det viste seg at også den var kald. Alle dagene bar preg av store trykkforskjeller og variable forhold omkring på banen med til dels store skift. Jeg har ikke erfaring nok til å klare å lese disse, og utover dagen ble det vanskeligere ettersom jeg ble fysisk og mentalt sliten.

Første og andre heat dag to gikk veldig dårlig. Jeg bommet på alle skiftene og klarte ikke å få båt fart. Jeg fikk plasseringene 59 og 70 og tendensen var nedadgående. Siste heatet gikk jeg for mer risiko i starten og fikk en god start sammen med de beste i feltet. Fikk fri vind, men klarte likevel ikke å henge med. Før siste lens ligger jeg midt i feltet sammen med Sean Thijsse fra Sør Afrika. Han har jeg slått tidligere i Britisk mesterskap, men han er nå en bedre seiler enn meg. Han endte som nr. 30 totalt. Jeg synes siste lens ned til mål går bra – men Sean ender som nr. 24, mens jeg ble nr. 45. Jeg gikk på samme halvdel av banen som feltet, mens han gikk motsatt og traff godt med det. Små feil gjør store utslag.

Utover uken falt jeg nedover listen, plass 53, 58 etc. – ofte med samme poengsum som de rundt meg. Før nest siste dag bestemte jeg meg for å prøve å skru om riggen for å se om jeg kunne få bedre båtfart. Jeg har diskutert dette mye med Peter som vi bodde sammen med og fulgte hans råd. Det gikk dårlig, og jeg falt fortsatt nedover på resultatlisten. Frustrasjonen økte og jeg begynte å gjøre feil igjen – slik jeg gjorde i Kiel. Denne dagen var det et forrykende uvær og vi kom ikke på sjøen før kl. 16. Det ble derfor sent innen vi kom inn, men jeg prioriterte å skru riggen tilbake fremfor å rekke middag den kvelden.

På kveldene spiste vi middag sammen med de andre seilerne. Boligen vi leide kom med sykler, og vi syklet omkring i Medemblik. Hviledagen tilbragte vi i Amsterdam. Det er mange hyggelige seilere i klassen, og jeg har møtte mange av dem på regattabanen tidligere. Mye av VM for meg handler også om det sosiale på kveldene, de hyggelige samtalene, latteren – diskusjonene om ulike situasjoner. Når vi er på land er vi venner – på vannet er vi konkurrenter.

Siste dag gikk det bedre igjen, men i andre heat hadde jeg en situasjon før gaten hvor møtende båt hadde vikeplikt men unnlot å vike unna. Det medførte en kullseiling, og mye etterfølgende frustrasjon og sinne. Jeg endte da som nr. 70 etter å ha ligget omkring 30-40 da dette hendte. Dette er en del av gamet, men nok en gang hadde jeg utfordringer med det mentale.

Totalt endte jeg som nr. 62. Geir Odmar endte som nr. 67. Jeg klarte å holde ham bak meg gjennom hele regattaen og var fornøyd med det. Ingen av oss var vel fornøyd med sluttresultatet, men uten mulighet til å trene aktivt regatta i større felt er det vanskelig å hevde seg. Neste år er VM i Nord-Tyskland og derfor lett tilgjengelig fra Norge. Dersom jeg skal delta en gang til, fordrer det at treningen starter allerede nå. Vi får se.